

21

เสียงเปิดประตูร้านดังขึ้นพร้อมกับผีเสื้อที่ก้าวเข้ามาใหม่ มือของ ลีจุนที่ถือแก้วไวน์อยู่ชะงักค้าง ขณะที่อินแจซึ่งนอนพุบอยู่กับโต๊ะก็ง่วงเงยเงย หน้าขึ้นมอง แล้วภาพของผู้มาเยือนทั้งสองก็ทำเอาเธอตาสว่างทันที

"ฉันเจอคุณฮยอนของข้างนอกนะคะ บังเอิญจังเลยนะคะ คุณฮยอนของ คงมาให้กำลังใจอินแจเหมือนกัน" ฮยอนเอ่ยหน้าตายิ้มแย้มเหมือนทุกอย่างเป็นเรื่องบังเอิญจริงดังปากว่า ลีจุนลอบขบฟันกรอดเมื่อเห็นศัตรูหัวใจกำลังยืนอยู่ในร้านของเขา ขณะที่อินแจมองเพื่อนชายของตนอย่างแปลกใจ

"นายมาได้ยังไงนะ"

"ฉันนั่งรถเมลล์มา" ฮยอนของตอบอย่างลำบากใจ เขาไม่คิดเลยจริงๆ ว่าจะได้มาเห็นผู้หญิงที่ตัวเองรักอยู่ในสภาพเมามายกับผู้ชายอีกคนแบบนี้

"ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว เรามาดื่มด้วยกันเลยเถอะค่ะ" ฮยอนจัดแจงคลี่คลาย สถานการณ์ ทุกคนในที่นั้นจึงต้องทำตามอย่างเสียไม่ได้

ช่วงเวลาของการดื่มไวน์เต็มไปด้วยบรรยากาศที่น่าอึดอัด และดูเหมือนคนที่ครอบครองการสนทนาแต่เพียงผู้เดียวก็ไม่พ้นฮยอนไปได้

"พวกคุณสองคนดูสนิทกันจังเลยนะคะ รู้จักกันมาตั้งสิบหกปี ความ

은리 유 2

ผูกพันของพวกคุณคงแน่นแฟ้นมาก ฉันกับพีลีจุนรู้จักกันมานานแล้วเหมือนกัน แต่เราก็กังไม่สนิทกันเท่าพวกคุณเลย"

อึนแจกับฮยอนซองได้แต่ยิ้มเขินๆ กับคำพูดของฮยอนซอง ส่วนลีจุนนั้นนั่งก้มหน้าอย่างพะอืดพะอม อารมณ์จวนจะระเบิดเต็มที กระทั่งฮยอนซองเอ่ยประโยคถัดมาซึ่งชายหนุ่มไม่ชอบใจมันเอาซะเลย

"พวกคุณเหมือนเป็นสามีภรรยากันเลยล่ะ"

"แต่ฉันว่าไม่เหมือนนะ ไม่เหมือนเลยซักนิด" ลีจุนโผล่ขึ้น เขามองฮยอนซองด้วยสายตาที่ปิดบังความเกลียดชังไว้ไม่มีผิด

"เพื่อนที่คบกันมาตั้งสิบหกปี คงเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้นอกจากเพื่อน"

"แต่เป็นเพื่อนก็แล้วนี้ครับ เป็นเพื่อนกันตลอดชีวิตยอมดีกว่าเป็นคู่รักแค่คืนเดียว" ฮยอนซองได้กลับทันควัน สายตาที่จ้องอีกฝ่ายดูเด็ดไม่แพ้กัน

ฮยอนซองรู้สึกถึงบรรยากาศตึงเครียดแล้วเสยกแก้วไวน์ขึ้นจิบ ก่อนจะถามผู้หญิงที่เอาแต่นั่งนิ่งทำตัวไม่ถูก ผู้หญิงที่เป็นต้นเหตุให้ผู้ชายสองคนแย่งตัวกัน

"รู้สึกยังไงบ้างล่ะอึนแจ"

"หือ?" อึนแจไม่เข้าใจคำถามของฮยอนซองนัก แล้วก็เห็นรอยยิ้มแปลกๆ บนใบหน้าสวยหวานนั้น

"พีลีจุนเชื่อมั่นในตัวเธอมาก เป็นฉัน ถ้ามีคนเชื่อมั่นในตัวฉันมากๆ ฉันคงรู้สึกว่ามีคนเป็นภรรยาเลย"

"แต่มันทำให้ฉันรู้สึกมีกำลังใจมากกว่าค่ะ" อึนแจบอกยิ้มๆ เพราะรู้สึกอย่างที่สุดจริงๆ

"การเชื่อมั่นในตัวใครสักคนเป็นเรื่องยาก แล้วคนอย่างอิตานี่..." อึนแจหุบปากฉับ รีบแก้สรรพนามเรียกเจ้านายตัวเองใหม่

"ฉันหมายถึงการที่คนอย่างผู้จัดการเชื่อมั่นในตัวฉันนะค่ะ มันทำให้ฉันรู้สึกมั่นใจขึ้นมากเลย"

ได้ยินคำตอบที่แสนรื่นหูแล้วหัวใจของลีจุนก็รู้สึกพองโต แต่เขาก็ซ่อนความตั้งใจเอาไว้ภายใต้สีหน้าเรียบนิ่งซึ่งก็ไม่ว่าจรวดพ้นจากสายตาของฮยอนซองไปได้

"ฉันขอตัวไปทำงานต่อก่อนนะค่ะ เชิญดื่มกันตามสบาย" อึนแจยิ้มบอก

ทุกคนแล้วขอตัว แต่พอลุกขึ้นยืน แขนแต่ละข้างก็ถูกคว้าไว้ด้วยมือของผู้ชายสองคน อื่นแจมองลึกลงกับฮยอนซองที่จ้องหน้ากันอย่างเกลียดชังด้วยความตกใจ

"จงฮยอนซอง อย่าทำให้คนอื่นแฉต้องลำบากใจไปมากกว่านี้ นายกำลังทำให้ชาอื่นแฉลำบากใจ รู้ตัวบ้างมั๊ย!" ลีจุนตะโกนใส่หน้าฮยอนซอง ส่วนอีกฝ่ายก็ไม่ยอมแพ้ง่ายๆ

"คุณไม่มีสิทธิพูดอย่างนี้ คุณรู้อะไรเกี่ยวกับอื่นแจบ้าง คุณนั่นแหละที่ทำให้เธอเจ็บปวด คุณดูแลอื่นแจไม่ได้หรอก"

"นั่นมันสิ่งที่นายคิด ฉันดูแลเธอได้ ฉันยอมรับได้ทุกอย่าง..." ลีจุนพูดเสียงต่ำเมื่อเอ่ยประโยคถัดมา

"แม้กระทั่งลูกของเธอ"

ผู้หญิงสองคนในที่นั่งมองลึกลงอย่างไม่เชื่อสายตา ขณะที่ฮยอนซองรู้สึกเหมือนถูกน็อกกลางอากาศ

นี่เขารู้เรื่องลูกของอื่นแจแล้ววั้นเธอ!!

"นายอาจจะคิดว่าความรักของนายยิ่งใหญ่ แต่ไม่ได้มีแค่ผู้ชายคนเดียวหรอกนะ ฉันไม่มีวันปล่อยอื่นแจไปเหมือนกัน" ลีจุนคำพูดจริงจังของลีจุน มือของฮยอนซองที่จับอื่นแจอยู่ก็ปล่อยออกทันที เขาเงยหน้าขึ้นมองผู้หญิงที่ตัวเองรักทั้งดวงตาแดงก่ำ ร่องรอยตัดพ้อและเจ็บปวดฉายชัดอยู่ในหน่วยตาคู่นั้น

เขาแพ้...แพ้ฮันลีจุนตั้งแต่แรกแล้ว

"ฮยอนซอง!" อื่นแจร้องเรียกชายหนุ่มอย่างเป็นห่วง แต่อีกฝ่ายเดินออกไปจากร้านเหมือนไม่รู้เรื่องราวจากโลกภายนอกอีก พออื่นแจตั้งท่าจะวิ่งตามไป มืออีกข้างหนึ่งก็ถูกบีบแน่นจากผู้ชายอีกคน

"อย่าไปนะ"

"ปล่อยฉัน" อื่นแจจ้องตอบลีจุนด้วยสายตาโกรธเคือง เพราะเขาแท้ๆ เขาทำให้ฮยอนซองต้องเจ็บปวดซ้ำแล้วซ้ำเล่า

"ฉันบอกว่าจะไม่ให้เธอไป!"

อื่นแจไม่สนใจเสียงตะคอกนั้น เธอสะบัดข้อมือออกจากการเกาะกุมของลีจุนแล้ววิ่งหนีออกจากร้านไป ลีจุนผุดลุกขึ้นแล้ววิ่งตามไปที่ทันที ดูเหมือนจะลืมไปว่าที่นั่นยังมีผู้หญิงอีกคนอยู่ด้วย ฮยอนได้แต่นั่งเหม่อปากแน่น กลืนน้ำตา

อนริ ยู 2

แห่งความเสียใจเอาไว้ในอก และเผื่อรอการกลับมาอีกครั้งของชายที่ตัวเองรัก...

เมื่อออกมาจากร้าน ลีจุนก็คว้าแขนของอินแจเอาไว้เพื่อคุยกันให้รู้เรื่อง

"ทำไมเธอจะต้องทำให้เขาสับสนด้วย"

"พูดอะไรของคุณ"

"เธอไม่ได้รักเขา แม้แต่ฉันก็ยังดูออก เขาเองก็คงจะรู้ นี่เธอไม่รู้เลยจริงๆ นะเธอว่าไม่ควรแสร้งเข้ามาขนาดนี้"

อินแจนิ่งไป ไซ่ ลีจุนพูดถูก เธอผิดเองที่ให้ความหวังฮยอนของ แต่ผู้ชายตรงหน้าก็ไม่มีอภิสิทธิ์ทำร้ายฮยอนของตัวเองแบบนี้...

ฮยอนของเจ็บมามากเกินพอแล้ว...

"นี่มันเป็นปัญหาระหว่างฉันกับฮยอนของ คุณทำร้ายจิตใจเขา คุณไม่มีสิทธิทำกับเขาแบบนั้น คุณอาจจะคิดว่าความรักของตัวเองยิ่งใหญ่ แต่จริงๆ แล้วมันไม่มีค่าเลย"

"ซาอินแจ!" ลีจุนโมโหถึงขีดสุดที่อินแจยังคงปกป้องผู้ชายคนนั้นจนกระทั่งนาทีสุดท้ายแล้วยังบอกว่าความรักของเขามันไม่มีค่าอีก ในเมื่อเขาทำขนาดนี้แล้ว ทำไมเธอถึงไม่ใจอ่อนบ้างเลย!

"อย่าทำอะไรอย่างนี้อีก" อินแจจ้องตาลีจุนแล้วบอกอย่างเด็ดเดี่ยว ก่อนจะสะบัดแขนวิ่งหนีออกไปจากที่นั่น ปล่อยให้ลีจุนได้แต่มองตามร่างเล็กๆ นั้นไปอย่างอารมณ์เสีย

กว่าอินแจจะตามหาฮยอนของพบก็เล่นเอาแทบถอดใจ พอเห็นชายหนุ่มนั่งอยู่ข้างถนนมืดๆ คนเดียว เธอก็เดินเข้าไปแตะบ่าเขา แต่กลับถูกสลัดออกอย่างไม่ไยดี

"ทำไมเธอไม่บอกฉัน!"

อินแจผงะไป ไม่เคยเห็นฮยอนของโมโหหนักเท่านี้มาก่อน สายตาของเขาในยามนี้มันช่างเจ็บปวด เจ็บปวดซะจนลูกกลมมาถึงหัวใจของเธอ

"เรื่องที่เขารู้ว่าเธอมีลูกแล้วก็ยังรักเธอนะ ทำไมเธอไม่บอกว่าฉันไม่มีโอกาสยื่นเคียงข้างเธออีกแล้ว! ทำไม! ทำไม!" ฮยอนของรู้สึกเหมือนหัวใจของเขากำลังแตกสลาย ความหวังที่มีทั้งหมดมันพังทลายไปต่อหน้า โดยเฉพาะเมื่อเห็นอินแจนิ่งเงียบ พูดอะไรไม่ออก

"เขาเป็นพ่อของจินโซล เขาบอกว่าเขารักเธอ เธอเองก็รักเขาไม่ใช่เหรอ"

"..."

"เธอรักฮันลีจุนมาตลอดหกปี แล้วยังมีปัญหาอะไรอีก ในเมื่อเธอก็รักเขา"

เวลานั้นระหว่างทั้งสองมีเพียงความเงิบเข้าครอบคลุม อีนแจไม่อาจปฏิเสธออกไปได้ว่าเธอไม่ได้รักฮันลีจุน ขณะที่ฮยอนซองได้แต่ก้มหน้ายอมรับความจริงอันเจ็บปวด

ฮยอนรินไว้นิสัยแก้วให้ลีจุนดื่มแก้วแล้วแก้วเล่า หญิงสาวทนมองท่าทางกอดกั้มของผู้ชายที่ตนรักอยู่สักพักแล้วก็ทนไม่ไหวจนต้องเอ่ยขึ้น

"พี่จะไม่ฟังก็ได้นะคะ แต่ฉันอยากพูดอะไรซักหน่อย ฉันเคยบอกพี่แล้วว่าอีนแจจะคบใครไม่ได้นอกจากคุณฮยอนซอง ที่นี้พี่ก็เห็นแล้ว อย่าทำอย่างนี้เลยนะคะพี่ลีจุน"

ไม่มีคำตอบใดๆ หลุดลอดออกจากปากของลีจุน เขาระดกแก้วไวน์จนเกลี้ยงอีกครั้งท่ามกลางสายตาทอดมองอย่างห่วงใยของหญิงสาว

คืนนั้นฮยอนจึงต้องเป็นคนช่วยพยุงลีจุนขึ้นไปส่งบนห้องนอนซึ่งอยู่บนชั้นสองของร้านอาหารอิตาเลียน ท่าทางเมามายจนไม่ได้สติของลีจุนทำให้ฮยอนเผลอได้มือไปบนใบหน้าของเขาเบาๆ หญิงสาวมองร่างที่นอนแน่นิ่งอยู่บนเตียงด้วยสายตาที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก แล้วหัวใจก็ต้องเจ็บแปลบปลาบเมื่อลีจุนเบือนหน้าหนีแล้วพลิกตัวไปอีกทาง

แม้แต่เวลาเขาไม่ได้สติ เขาก็ยังไม่ใส่ใจไยดีเธอสักนิด...

ฮยอนแบกหัวใจอันบอบช้ำกลับลงไปข้างล่างสวนกับอีนแจที่กลับมาจากข้างนอกพอดี

"แล้วคุณฮยอนซองล่ะ" เธอถามเมื่อไม่เห็นเงาของฮยอนซอง รู้สึกเป็นห่วงชายหนุ่มขึ้นมาเหมือนกัน เพราะเทียบกันแล้วหัวอกของเธอกับเขาก็ไม่ต่างกันเท่าไรหรอก

"กลับไปแล้วค่ะ"

"เรื่องคุณฮยอนซองนะ...เธออย่าทำร้ายเขาเลยนะ" ฮยอนทำหน้าที่

อนุ ๒

วิตกกังวลแล้วเอ่ยปากขอร้อง พอเห็นอินแจมองด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยคำถาม เธอจึงรีบอธิบายเหตุผล

"ฉันรู้จักกับเขามานานแล้ว และฉันก็รู้ว่าเขามีแต่เธอคนเดียวเท่านั้น ฉันเห็นความสัมพันธ์ของพวกเขาแล้วรู้สึกซาบซึ้งมาก เห็นเขารักเธอมากขนาดนี้ ก็อดนับถือไม่ได้ ฉันเองยังทำได้ไม่เท่าเขาเลย"

ซูยอนไม่ได้โกหก สิ่งที่เธอพูดนั้นออกมาจากใจแท้จริง แต่เหตุผลที่เธอไม่ยอมให้อินแจทิ้งซูยอนของมีมากกว่านั้น และเธอจะยอมให้มันเกิดขึ้นไม่ได้

"เธอคงรู้อยู่แล้วว่าเรื่องของเธอกับพีลีจุนไม่มีทางลงเอยกันได้ พวกเขาเศษฐึ้นะใจร้ายมากนะ พวกเขาสามารถทำร้ายเธอได้"

อินแจก้มหน้าไม่แสดงความเห็นอะไร แต่ในใจนึกคล้ายตามไปกับคำพูดของซูยอนอยู่เงียบๆ

"เธออาจจะไม่สนใจเรื่องที่พีลีจุนเป็นทายาทของแดยองกรุ๊ป เธออาจจะติดใจความบ้าบิ่นกับอารมณ์แปรปรวนของเขา แต่ว่า...เธอมีลูกแล้วนะ เป็นแม่คนจะทำอะไรก็ควรคิดถึงลูกด้วย"

อินแจเงยหน้าขึ้นมองซูยอนอย่างตกใจ ไม่คิดว่าซูยอนจะรู้ความลับของตัวเองและหยิบยกมันขึ้นมาพูดหวานล้อม ความลังเลใจที่อยากจะบอกความจริงกับพีลีจุนละลายหายไปสิ้น กลายเป็นกำแพงหนาที่บังตบะหนามขึ้นมาอีกครั้ง

"ฉันหวังว่าเธอคงไม่หวังเรื่องพีลีจุนมากเกินไป ที่ฉันพูดนี้ก็เพราะหวังดีกับเธอนะ" พูดจบซูยอนก็เดินจากไปเงียบๆ ทิ้งอินแจให้ยังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิมอย่างสับสน ไม่รู้ว่าจะตัดสินใจอย่างไรดี

แล้วคืนนั้นอินแจก็ต้องกลับเข้าไปทำอาหารต่อในห้องครัว โดยมีอารมณ์หลากหลายรุมเร้าหัวใจตลอดทั้งคืน

"เมนูนี้ช่วยคลายเครียดค่ะ เนื้อสัตว์เกรดด้วยซอสที่หมักกับพุทราจีน พุทราจีนมีสรรพคุณช่วยรักษาโรคโลหิตจางกับนอนไม่หลับ"

อินแจแนะนำเมนูอาหารให้กับนักข่าวที่กำลังสัมภาษณ์เธออยู่ เป็นเวลาเดียวกับที่พีลีจุนแต่งตัวลงมาทำงานพอดี เขาเดินเข้าไปกลางวงแล้วแนะนำตัวกับนักข่าวจากหนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่ที่นั่นอย่างสุภาพ ก่อนจะถูกขอร้องให้เป็น

นายแบบจำเป็น

"ผมขอถ่ายรูปพวกคุณหน่อยได้มั๊ยครับ จะได้เอาไปลงประกอบข่าวด้วย"

"ถ่ายรูป?" ลีจุนทำหน้างงๆ แต่นักข่าวกลับบอกหน้าตาเฉย

"ถ่ายคู่กับเชฟก็ได้ครับ"

พอเขาตั้งกล้อง ลีจุนก็ไม่รอช้าทันที ชายหนุ่มโอบไหล่คนอื่นแฉะใกล้ชิดสนิทสนมแล้วยิ้มรับกล้อง ขณะที่อีกฝ่ายตัวแข็งทื่อ กะพริบตาปริบๆ ทำอะไรไม่ถูก

ผู้ชายอะไรประหลาดชะมัดยาด ทำเหมือนเมื่อคืนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย ได้ยังไงกันนะ!

"ยิ้มหน่อยสิ อย่าทำหน้านี้ดูควมวด" ลีจุนหันไปกระซิบบ้างหูคนอื่นแฉ แล้วทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ อื่นแฉเลยแหงใจ

"จะให้ฉันยิ้มได้ไง"

"งั้นก็ร้องไห้ไปละกัน"

อื่นแฉถึงตาใส่ลีจุน แต่ชายหนุ่มทำเป็นไม่รู้เรื่องแล้วหันไปยิ้มรับกล้องอีกครั้ง

"คุณเชฟยิ้มหน่อยสิครับ แล้วก็เขยิบเข้าชิดๆ กันอีกนิดนึง"

พอได้ยินนักข่าวคนนั้นสั่ง อื่นแฉก็จำต้องยิ้มแหงๆ ให้กล้องอย่างเสียไม่ได้ แม้จะไม่ชอบใจแขนของลีจุนที่โอบเธอซะแน่นเลยก็ตาม เมื่อถ่ายภาพเสร็จสิ้น อื่นแฉจึงรีบสะบัดตัวออกจากลีจุนแล้วไปง่วนจัดอาหารที่วางเรียงรายอยู่บนโต๊ะแทน

ลีจุนมองตามหญิงสาวไปยิ้มๆ แล้วก็หันไปตอบคำถามนักข่าวที่หันมาสัมภาษณ์เขาแทน แต่แล้วเสียงโทรศัพท์มือถือของชายหนุ่มก็ดังขึ้น

"ครับพ่อ...อะไรนะ ฮะ ซาอื่นแฉ?"

เมื่อได้ยินชื่อของตัวเองอื่นแฉก็หันขวับไปมองลีจุนทันที และเห็นใบหน้าของชายหนุ่มแสดงความประหลาดใจไม่ต่างกัน

หลังจากได้รับโทรศัพท์จากลียองที่โทรมาขอนัดเจอ ชูยอนก็เหลือบไปเห็นชยอนของนั่งชิมอยู่ในร้าน หญิงสาวมองพนักงานในความดูแลของตัวเอง

อนุ ๒

อย่างหวงใยก่อนจะเดินเข้าไปหา

"คุณอ่อนแอกว่าที่ฉันคิดเยอะเลยนะคะ ทำไมเมื่อคืนถึงได้กลับไปง่ายๆ อย่างนั้นล่ะ"

ฮยอนซองไม่ตอบคำถามของผู้จัดการ เขาเป็นอนหน้าหนีไปทางอื่น ความเจ็บปวดจากเหตุการณ์เมื่อคืนยังคงเข้มข้นจนเขาไม่อยากพูดถึงมัน

"ฉันรู้ว่าคุณซื่อค้มาก ฉันก็ซื่อคเหมือนกัน เรื่องลูกของอินแจ"

คราวนี้ฮยอนซองเงยหน้าขึ้นมองผู้หญิงที่ยืนอยู่ข้างเขาทันที

"คุณรู้เรื่องนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่"

ฮยอนซองไม่ตอบคำถามนั้น แต่เลือกที่จะเตือนสติถึงให้กำลังใจผู้ชายตรงหน้า

"คุณก็รู้ไม่ใช่หรอกคะว่าฉันคิดยังไงกับพีลิจุน แต่หลังจากเกิดเรื่องเมื่อคืนนี้ ฉันก็ยังคิดว่าตัวเองยังมีโอกาส ทำไมคุณถึงไม่คิดอย่างนี้บ้างล่ะคะ"

"ความรักไม่อาจได้มาด้วยความพยายามเพียงอย่างเดียวหรอกนะครับ"

คำตอบที่ได้รับกลับมามีทำให้ฮยอนถึงกับแน่นิ่งไป

"อย่าอ่อนแออย่างนี้อีกนะคะ คุณควรพยายามรั้งอินแจให้มากกว่านี้ เสียเธอไปครั้งหนึ่งแล้วยังไม่เซ็ดหรอกคะ" ฮยอนบอกลเสียงแข็ง พอเห็นอีกฝ่ายเงยหน้าขึ้นมองอย่างลึกลับ เธอก็ย้าหนักแน่นเหมือนจะให้คำพูดนั้นซึมซับเข้าสู่หัวใจของเขา

"อย่ายอมเสียเธอไปอีก"

ฮยอนไม่ได้พูดอะไรอีก เธอได้แต่หวังว่าฮยอนซองจะทำอะไรเพื่อหัวใจตัวเองบ้าง...

แล้วในบ่ายวันนั้นฮยอนก็ไปพบกับลิกยองตามนัด เพื่อคุยเรื่องงานเลี้ยงสังสรรค์ของตระกูลฮันที่จะจัดขึ้นในเร็ววันนี้

"เธอต้องแต่งตัวให้สวยๆ เลยนะ"

"ที่ลิกยอง ฉันว่ามันอาจจะไม่เหมาะเท่าไรที่ฉันจะไปร่วมงานนั้นล่ะคะ"

ฮยอนน้อยอย่างลำบากใจ เธอไม่ชอบงานสังคมนี่มีแต่พวกเศรษฐีแบบนั้นเลย แล้วงานนี้ก็มิแต่ญาติๆ ของลิจุน เธอไม่ได้อยู่ในฐานะอะไรที่จะยืนเคียงข้างลิจุนได้เลยสักนิด

"พีลิจุนรักผู้หญิงคนอื่นแล้ว" ฮยอนก้มหน้านิ่ง เจ็บปวดไม่น้อยที่ต้อง

เฉยประโยคนั้น

"ไม่ต้องห่วงเรื่องนั้นหรอก ฉันเป็นคนเชิญเธอเองนะ" ท่าทางสงบเสงี่ยม
เจียมตัวของชวยอนทำให้ลิกของยิ่งชื่นชมในตัวหญิงสาวมากขึ้น ยิ่งไงหล่อนก็
ต้องจับคู่ชวยอนกับน้องชายให้ได้

เธอไม่มีทางยอมให้ยัยเซฟระจอกขาอื่นแจมาซุบมือเปียไปหรอก!

"ฉันยินดีที่จะแอบรักพี่ลิจุนเจียบๆ เหมือนที่เคยเป็นมาตลอดมากกว่าค่ะ"

"ชวยอน ยัยผู้หญิงคนนั้นไม่ได้สำคัญอะไรเลยนะ" ลิกของให้กำลังใจ
ชวยอน แต่ดูเหมือนคำพูดนั้นจะจี๋แทงใจดำของคนฟังจนลึมตัวผลอพูดอะไร
บางอย่างออกมาอย่างขมขื่น

"ถ้าขาอื่นแจเป็นแค่ผู้หญิงธรรมดาๆ คนนึง ฉันคงไม่หนักใจขนาดนี้
หรอกค่ะ แต่เนี่ย..."

"เธอหมายความว่ายังไง"

เห็นสีหน้าคาดคั้นของลิกของแล้ว ชวยอนก็ตัดสินใจว่าจะบอกความจริง
ที่ได้รับรู้มาให้ฟัง

"พี่ลิกของคะ...ขาอื่นแจนะ..." หญิงสาวชะงักไป เปลี่ยนใจที่จะเก็บงำ
เรื่องนั้นไว้ดีกว่า เธอไม่อยากพูดถึงมันให้ตัวเองรู้สึกเจ็บไปมากกว่านี้

"ไม่มีอะไรหรอกค่ะ"

ลิกของมองท่าทางอึกอักของชวยอนแล้วหรือตามองอย่างสงสัย แต่คาดคั้น
เท่าไรชวยอนก็เอาแต่ส่ายหน้าอยู่นั่นเอง

เห็นที่เธอคงต้องสืบเรื่องนี้เองซะแล้ว

อื่นแจไม่รู้จริงๆ ว่าทำไมอยู่ๆ ท่านประธานถึงอยากจะพบเธอ เมื่อเข้าไป
ไปในห้องทำงานของท่านพร้อมกับลิจุน หญิงสาวก็รู้สึกเหมือนตัวเองตัวลีบเล็ก
หดลง ได้แต่นั่งไม่เป็นสุข กระสับกระส่ายไปทั้งตัว

"ยอดขายเป็นยังไงบ้าง ได้ข่าวว่ากำไรมากเหมือนกันนี่" ซึ่งรอยอลเอ่ย
ถามถึงกิจการร้านอิตาเลียนกับลูกชายก่อน เป็นเพราะเขาหวังกับร้านนี้ไม่น้อย
จึงสนใจความเป็นไปของมันเป็นพิเศษ

"ครับ กำไรเพิ่มขึ้นจากเดิมสามร้อยเปอร์เซ็นต์"

온리 유 2

"แต่ร้านเราขาดทุนมานานมาก ถ้าไรเท่านั้นก็ยังถือว่าน้อยอยู่ดี" ท่านประธานพูดอย่างนั้นเพราะไม่อยากจะให้ลีจุนเหลือง ก่อนจะหันไปถามเซฟคนใหม่ที่เขาแต่งตั้งเองกับมือ

"ได้ยินว่าเธอจบจากโรงเรียนทำอาหารเหรอ"

"ฉันเรียนแค่คอร์สสั้นๆ เท่านั้นเองค่ะท่าน" อีแจตอบอย่างนอบน้อม ถ่อมตน

"แล้วเธอเรียน..." ซึ่งรอยอลชะงักไปนิดหนึ่งเมื่อนึกขึ้นได้ว่าไม่ได้อยู่กับตามลำพังกับหญิงสาว เขาหันไปบอกลีจุน

"แกออกไปข้างนอกก่อนไป ขอฉันคุยกับเธอสองคน"

ลีจุนทำท่างงๆ แต่ก็จำต้องลุกออกไปตามคำสั่งของผู้เป็นพ่อ แล้วซึ่งรอยอลก็ไม่รอช้าที่จะถามคำถามสำคัญกับอีแจทันที

รสชาติของพาสต้าในวันนั้นยังคงอบอวลอยู่ในหัวใจของเขาจนถึงตอนนี้...

"เธอไปหัดทำอาหารจานนั้นมาจากไหน"

"คะ?"

"พาสต้าซอสพริกวันนั้นนะ"

อีแจเงิงไป เข้าใจทันทีว่าทำไมท่านประธานถึงเรียกตัวเองเข้าพบ

"ฉันเรียนมาจากคุณป้าคนหนึ่งที่อิตาลีนะคะ"

"อิตาลี?" สีหน้าของท่านประธานแสดงความประหลาดใจ ก่อนถามอย่างกล้าๆ กลัวๆ

"คุณป้าคนนั้นเป็นคนเกาหลีใช่ไหม"

"คะ"

"เมื่อไหร่"

"หกปีที่แล้วค่ะ"

อีแจมองชายชราที่นั่งก้มหน้าพยักหน้าหงึกหงัก ท่าทางของท่านประธานในยามนี้ดูว่างุ่น และหญิงสาวก็เข้าใจว่าเป็นเพราะเหตุใด

"คุณป้าสบายดีค่ะ ท่านแข็งแรงดี"

ซึ่งรอยอลเงยหน้าขึ้นสบตากับอีแจ และได้รับรอยยิ้มอย่างอ่อนโยนจากเธอตอบกลับมา